

at det behøves for at hjemle en Mand Ret til at benytte sit Navn eller Firma, selv i forfattet Skikkelse. Jeg kan ikke skjønne rettere, end at efter § 1, som den foreligger fra Udvalgets Side, maa Enhver have en saadan Ret. Den, som har et Varemærke og har ladet det anmeldes og ladet det registrere, er efter § 1 sikret imod, at Nogen paa Varer eller Emballage anbringer hans Varemærke, og det er saaledes forbudt Andre at anbringe hans Varemærke, men som Benyttelse af hans Varemærke i den Forstand, hvori det tages her i Loven, kan det ikke betragtes, at Nogen bruger sit Navn eller en Afkortelse af sit Navn eller Firma. Dertil er han efter § 1 ligefrem berettiget. Jeg kan altsaa ikke se, at det er nødvendigt at udtale dette udtrykkelig i § 13, første Membrum, som jeg derfor mener bør udgaa. Der er saa meget mere Grund dertil, som dette Stykke let kan give Anledning til en Misforstaaelse. Naar man nemlig nøie vil accentuere Ordene i § 13, ligger det nær at sige, at deri ligger modsætningsvis den Regel, at, naar Nogen i sit Varemærke har benyttet nogle Bogstaver eller Ord, maa en Anden ikke benytte disse, med mindre det tillige er hans Navn eller Firma eller en Afkortelse deraf, og at dette virkelig har forespøvet ved Lovforslagets Affattelse fremgaar noksom af Motiverne. Men hvis det er Meningen, kommer det ikke til at stemme med § 1; thi der er ikke Tvivl om, at efter § 1 vil det være fuldstændig tilstedeligt, uanset at En har et Varemærke, hvori han har optaget visse Bogstaver, at en Anden, hvis han af en eller anden Grund skulde have Lyst dertil, mærker sine Varer med de samme Bogstaver, selv om de ikke kunne opfattes som en Afkortelse af hans Navn eller Firma. Det kan der ikke være Tvivl om; det fremgaar noksom af § 13, sammenholdt med § 14, og fremgaar til Overflod af § 1. Jeg kan heller ikke se, at der skulde være nogen som helst Grund til, at det skulde være anderles, saa at naar f. Ex. En havde lavet et Varemærke af en Løve, en Bjørn og et Par Wildmænd og deri havde sat sine Forbogstaver, skulde en Anden være forhindret fra, hvis han ønskede det, at bruge dette Navnetræk uden at tage de, billedlige Figurer med. Det kunde ikke valde nogen som helst Uleilighed. Jeg mener derfor, at § 13, 1ste Membrum, allerbedst kunde udgaa. — Jeg skal dernæst gjøre en lille Bemærkning med Hensyn til § 15. Den lyder efter Udvalgets Forslag saaledes: „Den ved Anvendelse af et Varemærke erhvervede Ret ophører, naar Anmeldelsen tages tilbage, eller naar den i § 7 foreskrevne fornyede Anmeldelse forsømmes, eller naar noget af de i § 7 Nr. 2—4 nævnte Tilfælde indtræder“. Men til de i § 7 Nr. 2—4 nævnte Tilfælde hører ogsaa det, at „den i § 7 foreskrevne fornyede Anmeldelse forsømmes.“ Altsaa disse Ord bør udgaa, thi hvad der siges i dem, siges ogsaa i

den følgende Del af Paragrafen. Disse Bemærkninger, jeg her har tilladt mig at fremkomme med og henstille til det ærede Udvalgs Overveelse, ere jo alle af en mere formel Karakter. — Jeg har endnu nogle Bemærkninger at gjøre med Hensyn til det reelle Indhold af Straffeparagrafen, § 17, saaledes som den foreligger fra Udvalgets Side. Hvad der der vækker min Betænkelse, det er Ordene: „saafremt den Paagjældende maa anses at have været bekendt med den begaaede Urigtighed“. I Regjeringsforlaget findes nogle tilsvarende Ord: „mod bedre Vidende“. Jeg frygter for, at disse Ord let ville kunne give Anledning til, at Lovbudet taber en hel Del af sin Betydning, nemlig derved, at Domstolene mulig ofte kunne se sig foranledigede til at tage en Mand's Erklæring an, at han ikke har kjendt de faktiske Forhold, paa hvilke hans Strafbarhed beror, for Fyldest og lade den slippe for Straf, som i Virkeligheden forsætlig har gaaet hen og overtraadt Loven ved at benytte en Andens Varemærke, at Domstolen altsaa, idet den siger: „Retten finder, at der ikke er aldeles tilstrækkelig Grund til at forfaste den Paagjældendes Forklæring om, at han ikke har kjendt de faktiske Omstændigheder“, skal gaa hen og frifinde ham. Den Fare vil man ikke løbe med Hensyn til Brugen af en Andens Navn og Firma eller ved Brugen af Navnet paa den Eiendom, hvor en Anden tilvirker sine Varer. Det vil i saadanne Tilfælde ikke let være tænkeligt, at Domstolene ville lade den slippe, som paa sine Varer bruger en Andens Navn eller Firma, som handler med de samme Varer; det vil ikke let nytte ham at sige: „det vidste jeg ikke af“. Der ville Domstolene naturligvis altid sige, at det maa anses for at være efter Omstændighederne godtgjort, at det har været den Paagjældende bekendt, at han foretog sig Noget, som han ikke havde Lov til. Det Samme gjælder ogsaa med Hensyn til Brugen af Navnet paa Konturrentens Eiendom. Man kan ikke godt tænke sig, at En, der fabrikker en Vare og derpaa sætter Navnet paa en Andens Eiendom, hvori den samme Vare tilvirkes, skulde blive hørt med den Indvending: „det vidste jeg ikke af“. Det vilde Domstolene ikke tage for gode Varer. I den Henseende ere Paragrafens Ord netop særdeles heldige, idet de henviser Domstolene til at tage et Skjøn efter samtlige Omstændigheder. Men anderledes mener jeg det stiller sig, hvor der er Tale om Misbrug af Varemærker. Der tror jeg ikke, man saa let vil kunne undgaa, som Bestemmelsen her er, at virkelige Lovovertrædere slippe fri, hvorved Loven taber en stor Del af sin Betydning. Jeg skal med Hensyn til § 278, 2det Membrum, i Stedet for hvilken denne Bestemmelse skal træde, tillade mig at bemærke, at jeg anser det for noget tvivlsomt, naar man sammenligner dette Membrum med den samme Paragrafs første Membrum, om ikke denne Bestemmelse maa